Dwanasty wjazor.

Jan: „Něto kschěł ja na Robinsonowem městcźe bysch!“

Nan: Kschěł ty to?

Jan: „Jo, schak ma něto schykno, zož potřeba a ße we takem rědnem kraju žywi, źož ńejo žedńe žedna syma.“

Nan: Ty gronisch, až ma, zož potřeba?

Jan: „Jo, schak ma kulki, měßo, ßol, zytrony, ryby, nopawy, hawstry; tež ma mloko a možo, źož zo, ßebe butru zynisch a twaroschki klapasch; won ma dobry dom a hoblak, zo howaz potřeba?“

Nan: Wele, ẃelgi ẃele jomu hyschcźi brachujo. Won ńama žednogo złoẃeka, žednogo pschijaschela pschi ße, s kotrymž ße by mogał rosgronisch, jomu ßwoju tužyzu a ßwoju wjaßełoscź sjawisch, kotregož by mogał lubowasch a luboscź dostanusch. Daloko běscho wot ßwojeju starejscheju, daloko wot ßwojich pschijaschelow, daloko wot schyknych luźi. A dalej, Robinson ńama hyschcźi dawno schykno, zož k žywnoscźi a potřebnoscźi schěła ßłuscha; jogo zeła drastwa běscho rostergana a dłujko wězej warnowasch ńebužo, ga ńesmějo wot ńeje wězej niz, ako někotare ńeknizomne tschumple.

Jan: „Drastwy ńepoderbi; schak ńejo žedna syma na jogo kuṕe.“

Nan: Dla symy won žedneje drastwy ńetřebał měsch, ale k pschikschyschu ßwojeje